

Geld, Genade en Gezeik

De Biografie van een rijke stinkerd...

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

STEFAN BONGAERTS

Geld, Genade en Gezeik

De Biografie van een rijke stinkerd...

Proloog

David Jennings, een man wiens leven even turbulent was als de zee waarop hij uitkeek, zat op het zonneterras van zijn villa, hoog boven de Tyrreense Zee.

De golven sloegen met een enthousiasme tegen de rotsen dat suggereerde dat ze een persoonlijke vete met het gesteente hadden.

De geur van oleanders, die in dit seizoen overal in deze omgeving opvallend aanwezig waren, prikkelde zijn zintuigen op een manier die zowel bedwelmend als licht hallucinogeen was.

Aan de horizon kondigde de ondergaande zon het einde van de dag aan, alsof ze met een dramatisch gebaar afscheid nam van een publiek dat haar nooit echt waardeerde.

Het was een prachtig gezicht om de perfect ronde bol, gehuld in een oranje gloed, achter de vulkaan te zien ondergaan.

Het leek wel of ze verzwolgen werd door zijn krater, een symbolisch einde aan een dag vol existentiële overpeinzingen.

Links van hem flikkerden de lichten van de oude stad Tropea, die boven op een rots statig uitstak boven de zee.

Hij hoorde de knallen en zag de lichtflitsen van het vuurwerk ter ere van het feest van de Madonna.

Met een warm gevoel in zijn maagstreek keek hij naar de schoonheid die in de strandstoel naast hem zat en overpeinsde zijn leven.

In het bijzonder het afgelopen jaar, dat een aaneenschakeling was van misverstanden, gemiste kansen en een incident met een opblaaspop dat hij liever vergat.

Hij nipte aan zijn ijskoude limoncello.

De stroperige citroenjenever gleed langzaam door zijn keel en hij voelde zich warm worden vanbinnen door het hoge alcoholgehalte.

Sinds zijn scheiding was het David niet echt voor de wind gegaan.

Het leek alsof hij overal alleen voor stond, een eenzame kapitein op een schip dat al lang geleden gezonken was.

Maar het leven kan soms rare wendingen nemen.

Hij dacht terug aan de dag dat hij Henry ontmoette, een bijzonder aangename man.

Sommigen zouden hem als vreemd beschouwen, maar je moet de kans

nemen hem te leren kennen.

Hoewel het meer dan een jaar geleden was dat hij hem ontmoette, kon hij zich nog elk detail van dat bijzondere moment herinneren.

Hij at zijn maaltijd in bistro 'Chez Michel' aan de rand van Hyde Park, waar hij regelmatig kwam.

'Chez Michel' was voor hem zowat een tweede thuis geworden.

Hij werd er altijd warm verwelkomd door de eigenaar, Monsieur Michel in eigen persoon.

Een kerel van bijna twee meter lang met een grappig dun snorretje, en een vreselijk Frans accent dat zelfs de meest doorgewinterde taalkundige tot wanhoop zou drijven.

Hij liep eeuwig gekleed in een wit hemd, een zwart gilet en een lange witte ondershort.

Zijn kapsel stamde uit de jaren veertig, in een middenmeet met brillcrème naar achter gekamd.

Hij begroette David altijd met een welgemeend: "Bonjour mon ami", wat zowat het mooiste compliment was dat je van hem kon krijgen.

Die dag at David een heerlijke schotel van gegrilde langoustines met knoflookboter, die zo op je tong wegsmolten.

Gevolgd door een ossenhaas uit de Schotse hooglanden, met ganzenlever en portosaus waar je een moord voor zou begaan.

Deze zaak zou gerust een paar Michelin-sterren mogen krijgen, ware het niet dat het interieur en de keuken, hoewel heel proper, nogal verouderd waren.

De muren die bezet waren met een terracottakleurige laag brokkelden op verschillende plaatsen af en de stoelen met rietbekleding stonden wankel.

Er hingen kleine schilderijtjes aan de muur, die zo vergeeld waren dat het moeilijk was de pittoreske landschappen te onderscheiden.

De eikenhouten bar was bijna ontdaan van zijn laklaag en de ouderwetse porseleinen tapkranen vertoonden barsten.

Monsieur Michel zat er niet mee; hij had geen hogere ambities dan de paar vaste klanten die hij had te verwennen.

Net toen David aan zijn dessert, 'crêpes à la Monsieur Michel', flinterdunne flensjes met een sausje van perzikencompote en blue Curaçao, wilde beginnen, kwam er een vreemd figuur de zaak binnengestapt.

David vroeg zich af wat het precies was waarom hij de man zo vreemd vond overkomen.

Natuurlijk! Het was zijn eigenaardige kledingkeuze.

De man droeg een lange zwarte regenjas en een vilten hoed die hem een chique uitstraling gaven.

Maar deze combinatie paste niet bepaald bij de zonnige 26 graden buitentemperatuur.

Toen hij ongeveer in het midden van de bistro was en de zaak goedkeurend had bekeken, stapte hij resoluut op David af.

Hij maakte een lichte ouderwetse buiging.

“Vindt u het goed als ik bij u aan tafel kom zitten? Ik dineer niet graag alleen en u lijkt me erg aangenaam gezelschap.”

David was licht verbaasd over dit gebeuren, maar hij had wel vreemdere dingen meegemaakt in zijn leven.

Hij keek naar de hoge hoed van de man en vroeg zich sarcastisch af of deze konijnen tevoorschijn zou toveren.

“Natuurlijk, mijnheer, en indien u van plan bent te dineren, kan ik u de langoustines aanbevelen. Ze zijn boterzacht vanbinnen. Ik zou alleen niet op de schalen kauwen; die waren iets te knapperig voor mij.”

De man lachte hartelijk om deze opmerking.

“Vergeef me mijn ongemanierdheid, ik heb me nog niet voorgesteld!”, zei hij, en het leek of er lichtjes een bloes op zijn wangen verscheen.

“Henry Lasbech.”

Hij stak zijn hand uit naar David.

“David Jennings”, en gaf hem een stevige handdruk.

Ondertussen was Monsieur Michel aan de tafel verschenen.

“Ik kan u de langoustines met beurre knoflook aanbevelen”, zei hij met zijn Franse accent en een air waar menig butler jaloers op zou zijn.

“Dat klinkt verrukkelijk! En de hoofdschotel laat ik helemaal aan u over, Monsieur Michel.”

Monsieur Michel glunderde.

Zoals David hem kende, zou hij al zijn troeven boven tafel halen om deze man te imponeren met zijn Franse kookkunst.

Hij verdween net zo geruisloos als hij gekomen was om zijn ding te doen in de keuken.

“Waar komt u vandaan, als ik zo vrij mag zijn dat te vragen?”, vroeg David aan Henry, die nu toch zijn jas had uitgetrokken en over de stoeleuning had gehangen.

Onder de jas droeg hij ook nog een coltrui en een wollen colbert.

David was verbaasd dat de man niet zweette en vroeg zich af of hij misschien een ingebouwde airco had, een soort aristocratische hittebestendigheid die hij samen met een landgoed en een tweekoppige butler had geërfd.

Maar uit beleefdheid hield hij zijn mond, hoewel het beeld van een coltrui in augustus hem bijna tot snikken bracht.

“Waar ik vandaan kom, zijn de temperaturen altijd tropisch,” zei Henry, op een toon alsof hij net een pak leeuwen had getemd op zijn balkon.

“Ah, nu maakt u me nieuwsgierig. Waar komt u vandaan?”

“Bombay, in Indië. Mijn grootouders vestigden zich daar tijdens het Britse Rijk. Ze zagen een gat in de markt voor Britse etiquette in een omgeving waar niemand daar om vroeg.”

“Oh, en nu bent u terug naar hier verhuisd? Of bent u met vakantie?”

Henry aarzelde even, alsof hij even wilde checken of David geen journalist of belastinginspecteur was.

“Voorlopig woon ik hier. Ik heb een landgoed gekocht, even buiten de stad. Met uitzicht op een golfbaan die ik nooit gebruik, want ik verafschuw wandelen met een doel.”

David werd nu wel héél nieuwsgierig, maar hield zijn gezicht in een onbewogen plooi die hij had geoefend voor sollicitatiegesprekken die altijd eindigden in beleefde afwijzingen.

“En wat brengt u naar Chez Michel, de Franse culinaire equivalent van een kringloopwinkel?”

“Vooral het gebrek aan pretentie. En de langoustines natuurlijk,” zei Henry, terwijl hij de servet om zijn nek knoopte als een baby die een vijfsterren-maaltijd kreeg.

“Maar nu genoeg over mij,” vervolgde hij plots, met een licht dramatisch gebaar dat een operazanger niet zou misstaan.

“Wat doe jij voor de kost, David?”

“Ik ben schrijver. Columns, meestal. En ik werk aan een boek, maar het zit vast in de fase ‘nog geen uitgever, geen plan en geen vertrouwen’.”

Henry keek hem aan met een mengeling van mededogen en nieuwsgierige opwindning.

“Mag ik weten waar het over gaat?”

David haalde zijn schouders op.

“Een beetje mijn eigen leven. Maar ik vrees dat het te gewoon is. Geen moorden, geen glamour. Behalve die ene keer dat ik per ongeluk in een nudistencamping belandde, maar dat is een lang verhaal.”

“Ieder mens heeft een verhaal dat de moeite is te horen!” zei Henry, met zoveel oprechtheid dat David hem bijna omhelsde, ware het niet dat Henry net een garnalenpoot in zijn mond stak.

“Ben je getrouwd?”

David verslikte zich bijna in zijn wijn.

“Euh... nee, gescheiden. Recent.”

“Ha! Dan zijn we broeders in de mislukking! Santé!”

Op dat moment verscheen Monsieur Michel met een hoofdgerecht waar je een kamer vol veganisten spontaan mee zou laten hyperventileren.

“Magret de canard à l'orange, avec pommes dauphinois et truffes,” declameerde hij alsof hij net de naam van een Franse keizer voorlas.

Zowel David als Henry keken alsof ze net de Ark van het Verbond hadden geopend.

“Zeg me David,” zei Henry, terwijl hij zijn eend fileerde met chirurgische precisie, “hou je van witte wijn?”

“Eh, ja... zeker,” antwoordde David, zonder precies te weten waar dit heen ging.

Maar zoals altijd als iemand met geld ‘zakelijk voorstel’ zei, voelde hij zijn innerlijke armoede alvast een vreugdedansje doen.

“Michel! Wat is de beste witte wijn bij deze schotel?”

“Je preefer de Frautige Chablis. 't Zal je tong aaien als een Franse minnares,” zei Michel, zonder ook maar een spootje ironie.

Henry proefde.

Zijn neus draaide, zijn mond trok samen, zijn ogen knepen alsof hij zojuist een kleine openbaring had gehad.

“Perfect,” fluisterde hij plechtig.

De glazen werden gevuld.

David begon zich langzaam af te vragen of hij in een kookprogramma was beland, tot Henry plots, geheel achteloos, zei:

“Ik wil dat je mijn biografie schrijft. En ik zal je daarvoor rijkelijk belonen.”

David verslikte zich opnieuw.

De wijn schoot door zijn neus.

“Ik? Maar... waarom? U kent me nauwelijks!”

“Precies daarom! Je kijkt nog met verwondering naar de wereld. Cynisme is dodelijk voor biografieën. En ik heb het geld, maar geen erfgenen. Mijn neef is getrouwd met een influencer. Daarmee is mijn familie officieel opgehouden te bestaan.”

David probeerde met zijn servet zijn gezicht te deppen, maar overwoog tegelijkertijd hoe snel hij een laptop kon lenen, naar India kon reizen en het leven van deze man kon uitpluizen als een middeleeuwse monnik.

“Zeg nog geen ja,” zei Henry. “Denk erover na. Maar weet: ik ben bloedserius.”

En alsof het universum de ernst van de situatie wilde bevestigen, viel op dat exacte moment het brandalarm af in de keuken.

Monsieur Michel stormde naar buiten met een pan flensjes in de brand, riep iets over “crêpes flambées surprise” en werd achternagezeten door een hysterische serveerster met een brandblusser in de vorm van een champagnefles.

David keek naar Henry.

Henry keek naar David.

“Nou,” zei David, terwijl hij zijn glas hief, “ik denk dat ik net aan mijn tweede leven ben begonnen.”

Met de gracieuze vastberadenheid van iemand die net een winnend kraslot had gevonden maar nog steeds bang was voor de belastingdienst, liep David terug naar zijn appartement.

Zijn hoofd tolde van de cognac en belofte, zijn hart zwol van optimisme.

Henry, de zonderlinge aristocraat met een garderobe uit 1930 en de sociale tact van een toneelregisseur in crisis, had hem zojuist uitgenodigd om in zijn landhuis in te trekken.

"Voor de biografie," had hij gezegd.

Alsof dat de meest logische reden was om een onbekende columnist in een villa te installeren.

David had ingestemd.

Natuurlijk had hij dat.

Hij was een man van principes, zolang die principes gratis ontbijt en schone lakens inhielden.

Zijn appartement rook als de inhoud van een vergeten broodtrommel.

Hij keek rond alsof hij het voor het eerst zag. En misschien wás dat zo.

Sinds zijn scheiding en de daaropvolgende economische implosie had hij zich er nauwelijks in bewogen.

De post lag verspreid als ongevraagde herfstbladeren over de vloer, en in de koelkast stond een Tupperware-bakje met een substantie die inmiddels rechten kon claimen als zelfstandig organisme.

Vrijdagochtend werd hij wakker met het gewicht van spijt en een kater die klonk als een brassband in zijn hoofd.

Cognac had op het moment zelf als een goed idee geklonken.

Cognac klinkt áltijd als een goed idee, tot de volgende ochtend, wanneer je tong als leer aanvoelt en je hersenen achteruit lopen.

Hij besloot zijn ex te bellen.

Een dappere keuze.

Elke conversatie met haar eindigde steevast met het gevoel dat hij zich op een kleed had begeven dat zij vervolgens onder hem vandaan trok met de elegantie van een circusartiest.

"Ik ga verhuizen," zei hij stoer.

Ze antwoordde met iets dat klonk als gelach, gevolgd door een opmerking over luchtkastelen en psychische hulp.

Hij hing op met het gevoel dat hij zojuist een sollicitatiegesprek had verprutst bij zijn oude schooldirectrice.

Zaterdagochtend.

Acht uur.

Zijn telefoon trilde als een zenuwslopende belofte. Henry.

"Klaar voor het avontuur?" riep hij opgewekt.

David brabbelde iets dat klonk als instemming terwijl hij zich uit zijn dekbed worstelde en richting douche strompelde.

Hij rook naar zweet, angst en hoop.

De heilige drie-eenheid van de moderne man.

Precies een uur later stond er een limousine voor zijn deur.

Niet zomaar een auto, maar een rijdend luxebordeel met kalfsleren stoelen en meer knopjes dan een ruimtecapsule.

De chauffeur, die eruitzag alsof hij tijdens weekenden de Queen naar de bingo bracht, groette hem met een buiging.

Toen ze aankwamen bij het landhuis, keek David zijn ogen uit.

Een villa zo opzichtig dat zelfs de tuinbeelden leken te blozen.

Henry stond op het gazon, gekleed in een ochtendjas die duidelijk een eigen geschiedenis had, met een havanna zo dik dat je hem als verwarmingsbuis kon gebruiken.

"Welkom thuis," zei hij met een grijns die het midden hield tussen oprechte warmte en theatrale grandeur.

Na een ontbijt dat in geen enkel opzicht onderdeed voor een bruiloftsbuffet, werd David vrijgelaten op het terrein als een pas uitgezette fazant.

De tuinman, die eruitzag alsof hij emotioneel allergisch was aan smalltalk, knikte zwijgend.

De bloemen gaven geur af alsof ze er geld voor kregen.

Bij het zwembad zette David zich neer met zijn laptop en begon te herlezen wat hij tot dan toe geschreven had.

Hij schrok.

Wat een ellende.

Zijn eerdere schrijfsels hadden de luchtigheid van een boek over tandbederf.

Hij besloot het te laten voor wat het was.

Het was zijn verleden.

En je kunt nu eenmaal geen regenboog schilderen met alleen maar grijs.

Plots hoorde hij een stem achter zich.

Vriendelijk, vrouwelijk, en gevaarlijk muzikaal.

"Goedemorgen, jij bent zeker David?"

Hij draaide zich om.

Tijd stond stil.

In de gouden ochtendzon stond een vrouw die rechtstreeks uit een parfumreclame leek te zijn gewandeld.

Ze stelde zich voor als Natascha Del Marina, en David, die normaliter met gemak een monoloog van vijftien minuten over geopolitiek hield, bracht slechts uit: "Mooie nagels."

Ze bleek ook bij het project betrokken.

Tot zijn verbazing, en lichte ergernis.

"Oh," zei ze, "ik dacht dat ik professionele ondersteuning zou bieden."

David voelde hoe zijn innerlijke woede opborrelde als melk op een te heet vuur.

Hij zou zich niet als amateur laten behandelen.

Niet vandaag.

Niet met koffie die zo sterk was dat het zijn haar had gegroeid.

Die avond zaten ze aan een eettafel die zo groot was dat het waarschijnlijk een eigen postcode had.

Henry bekende dat hij David had opgespoord na het lezen van zijn column.

De ontmoeting bij Chez Michel was geen toeval, maar geregisseerd.

David voelde zich zowel gevleid als bespied.

Zoals een kat die een muis vindt en besluit hem te interviewen.

De volgende dag zou het grote werk beginnen.

Maar vanavond zat hij met Natascha op het terras.

Cognac in de hand.

Stilzwijgend respect begon zich te vormen, vermomd als vijandigheid.

Toen ze voorstelde dat zij zou dicteren en hij typen, stemde hij toe.

Niet uit zwakte, maar uit pragmatisme.

Zijn geheugen had de consistentie van een vergiet.

En terwijl de maan opkwam boven het landgoed en de krekels zich opmaakten voor hun nachtconcert, wist David: het leven was vreemd.

Maar vreemd met uitzicht op een zwembad was plots een stuk beter dan gewoon met uitzicht op vuilnisbakken.

David werd wakker alsof hij net uit een coma werd geschopt.

Het was zeven uur 's ochtends, het uur waarop normale mensen alleen hun wekker uitrukken en ermee over het balkon gooien.

Maar David was op vakantie.

En niets werkt zo opwekkend als het ontwaken in een villa die meer kamers telt dan het IQ van de gemiddelde realityster.

Met de ogen van een ontdekkingsreiziger die voor het eerst op Antarctica stapt – maar dan zonder pinguïns, ijs of enig gevoel van richting – dwaalde hij door het doolhof van gangen.

Overall stonden schilderijen van oude mannen die eruitzagen alsof ze op sterven lagen, maar dat al eeuwenlang niet voor elkaar kregen.

Uiteindelijk vond hij, na een korte omweg via een bezemkast waarin hij bijna een vriendschapsband met een mop had gesloten, de keuken.

En daar, als een standbeeld van ochtendchagrijn, zat Natascha.

Ze keek op alsof hij haar net in haar ontbijt had geniest.

"Zo, jij bent ook een vroege vogel," zei David, met het soort droge ironie dat je normaal bewaart voor begrafenissen van mensen die je eigenlijk niet mocht.

"DAT hebben we dan tenminste gemeen," snauwde ze terug, alsof hij haar net had beschuldigd van het vergiften van zijn goudvis.

David keek haar zwijgend aan en concludeerde dat ze óf die nacht was aangevallen door bedwantsen, óf dat haar ziel al vóór zonsopgang was overleden.

In beide gevallen leek zwijgen de veiligste optie.

"Goedemorgen, jongelui!"

David sprong bijna in de pannenkast.

In de deuropening stond een gedrongen, rozig glimlachend mens met een schort en de uitstraling van een postmenopauzale engel.

Imelda, zo werd ze voorgesteld door Natascha, met de toon van iemand die net een varken presenteert op de jaarmarkt.

"Zij heeft deze heerlijke croissants voor ons gebakken," zei Natascha, terwijl ze er zelf al één aan het verorberen was met de gulzigheid van een wesp bij een open pot jam.

"Ach, het zijn maar wat broodjes," bloosde Imelda, bescheiden als een monnik in een lingeriewinkel.

"Het zijn de heerlijkste croissants die ik ooit heb gegeten," zei David met de charme van een man die zich realiseerde dat het ook Imelda was die de afwas deed, de bedden verschoonde en – met een beetje pech – de kamerindeling regelde.

"Als jullie nou eens gezellig op het terras gaan zitten," kirkte Imelda, "breng ik jullie een lekkere kop koffie."

David had het terras nog nooit gezien, maar wist op dat moment zeker dat hij er wilde wonen, trouwen en sterven.

Even later slofte Henry aan, de eigenaar van de villa, met de souplesse van een aristocraat die zich net herinnerde dat hij vergeten was zich gisteren te scheren.

"Ik zie dat jullie Imelda al hebben ontmoet. Ze is al bij me in dienst sinds ik mijn eerste puist kreeg. Ze is als een moeder voor me!"

"Hoe kan ik uw moeder zijn, meneer Henry? Ik ben veel jonger dan u!" giechelde Imelda.

Ze lachten samen op een manier die deed vermoeden dat Imelda het recept van zijn testament kende.

"Vanmiddag trekken we ons terug in mijn knusse bibliotheek om aan de biografie te beginnen," zei Henry. "Ik heb al mijn afspraken afgezegd, zelfs de lunch met de burgemeester en zijn dubieuze echtgenote."

's Middags verzamelden ze zich in de bibliotheek – een ruimte die eruitzag alsof een antiekwinkel was geëxplodeerd in een boekwinkel.

Henry zat in een leren fauteuil waarin een kleine Italiaanse familie met gemak kon kamperen.

Hij hield een sigaar vast met het zelfvertrouwen van iemand die daar ooit een baby mee had geparkeerd.

Natascha keek rond alsof ze net een schatkamer had ontdekt, en David had het gevoel dat de boeken in deze kamer hem beoordeelden op zijn leesniveau.

Wat niet moeilijk was, gezien zijn favoriete boek tot nu toe een kookboek over lasagne was geweest.

"Heb je deze allemaal gelezen?!" vroeg Natascha, die duidelijk het alfabet nog niet helemaal vertrouwde.

"Ja," zei Henry, "in mijn tijd hadden we geen televisie, geen internet, en het grootste tijdverdrijf was luisteren naar je grootmoeder die voor de

vijftigste keer hetzelfde verhaal vertelde over hoe ze per ongeluk een geit had ontvoerd.”

David, ondertussen, was onder de indruk van de boekenkasten.

Elk boek leek een eerste druk te zijn, en elk boek rook naar oud papier en geld.

“Boeken zijn mijn leven,” verzuchtte Henry, “alleen mijn eigen boek ontbreekt nog.”

“En daar gaan wij verandering in brengen,” zei David, die nog steeds geen flauw idee had wat hij precies moest opschrijven.

“Exactemundo!” brulde Henry, alsof hij net een veldslag had gewonnen.

Henry begon te vertellen.

Het begon zoals de meeste verhalen van rijke, excentrieke mannen beginnen: met kolonialisme.

“Ik ben geboren in Bombay, als kleinkind van Engelse kolonisten. We kwamen uit een adellijke familie, wat toen nog iets betekende. Ik heb mezelf verschillende keren in de vinger gesneden om te kijken of mijn bloed blauw was. Dat was het niet. Hoogstens lavendel.”

Zijn grootouders, zo vertelde hij, hadden alles verkocht om de reis naar India te maken, ondanks de dreiging van piraten, scheurbuik en andere zaken die tegenwoordig alleen nog in Netflix-series voorkomen.

“Mijn grootvader liet een enorm landhuis bouwen en hectares vol thee en tabak planten. Het rook daar constant alsof een rookverbod een persoonlijk affront was.”

De familie werd stinkend rijk.

David kon zich het geld al voorstellen: stapels bankbiljetten in een kluis, omringd door bedienden die geen idee hadden wat ze met een stofzuiger moesten doen.

Toen Henrys vader opgroeide, kreeg hij bij wijze van bruidsschat een extra stuk grond – “voor het geval hij wilde trouwen met een vrouw én haar geiten.”

Henry zelf werd geboren met “gouden schoentjes aan”, wat vooral betekende dat hij nooit een cent tekort kwam, maar wél verplicht werd om als opzichter mee te werken op de velden.

Het was de koloniale versie van ‘leer de waarde van geld, maar dan met meer hitte en minder loon.’

“Ik at met de arbeiders,” zei Henry trots, “en leerde hun cultuur kennen. Al waren sommige gerechten dusdanig pittig dat ik drie dagen later nog